

Ωμίλει, ωμίλει, ἐφλυάρει, ἔρρεεν ἡ γλῶσσά του, ὁ σιελός του, ἡ φωνή του, ως ποταμός, ως χείμαρρος, ως καταιγίς· τὸν εἶχον κλείσει ἔξω· διότι τὰ παιδιά καὶ ἡ γυναικί μου μὲ εἶχον συλλάθει εἰς τὰς ἀγκάλας, μὲ ἐσήκωσαν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὑπηρετῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀσθμαίνοντα, λιπόψυχον, ψυχορραγοῦντα μὲ ἔφεραν ὅχι εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ μὲ ἔξηπλωσαν ως ἔξηντλημένου ναυαγὸν εἰς τὸ κρεβάτι . . .

Καὶ τώρα καλὴ νύκτα· ὑπάγετε καὶ σεῖς νὰ ξαπλωθῆτε διότι τὴν ἐπάθατε καὶ σεῖς μὲ ἐμένα . . .

ΑΔ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

*
Ο ἀσταλέστερος τρόπος τοῦ νὰ ἀπατᾶσαι, εἶνε νὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτὸν σου σπουδαιότερον τῶν ἄλλων.

*

*
Η γυνή, ἡ στερουμένη καλλονῆς, μόνον τὸ θῆμασυ τῆς ζωῆς της γνωρίζει· διὰ τοῦτο ἡ ὥραιά ἀποθνήσκει δις.

*

*
Η συνείδησις εἶνε ἡ ἀτομική μας κρίσις· ἡ πιανή εἶνε ἡ κρίσις τῶν ἄλλων.

*

*
Τὸ δυστύχημα τῆς εὐτυχίας εἶνε ὁ κόρος· τὸ εὔτυχημα τῆς δυστυχίας εἶνε ἡ ἐλπίς.

